

[Glistrup.]

ministeren har fremsat, vedrører denne 5 ugers regel, men det tør nok siges, at hun ikke har øje for, hvad det er, der er det virkelige problem. For hvad er det, der sker, hvis ministerens forslag følges? Det er, at inden for et meget begrænset område vil man opnå, at man kun skal betale for de 5 uger for et lidt mindre antal af de beskæftigede, end man gør i øjeblikket, nemlig de beskæftigede, som har været ansat mellem 1 og 3 uger på det tidspunkt, hvor sygdommen indtræder; men det er jo en lille tilfældig gruppe, der her er tale om, og så er bestemmelsen endda garneret med forskellige andre betingelser på mange leder og kanter. Derfor har man slet ikke for øje den virkelige svøbe, der ligger i 5 ugers forslaget.

Vil man endelig kun til dette her, som er noget meget væsentligt i arbejdsløshedsbekæmpelsen, anvende så begrænsede beløb, som ministeren vil, kunne man langt bedre end at forøge 1 uges perioden til en 3 ugers periode nedskære de 5 uger til 4½ uge eller 4 uger og 4 dage, eller hvordan man nu ville foretage nedskæringen. Det ville være væsentlig mere realistisk for at komme det enorme behov i møde, som vi her taler om.

Der er næppe nogen som helst tvivl om, at hvis vi totalt afskaffede 5 ugers reglen, ville vi inden 1 måned have udryddet halvdelen af arbejdsløsheden her i landet. Der ville meget let være 70.000–75.000 nye arbejdspladser allerede i løbet af en måneds tid. Vi må erindre, at vi har 350.000 arbejdsgivere, og masser af dem ville meget hurtigt antage 3–4 nye ansatte, men det er bare 1 for hver 5. ansat, når jeg siger, at vi kan få 70.000 arbejdspladser yderligere besat, hvis vi behandler dette forslag fornuftigt og tilføjer det de fornuftige ændringsforslag.

Men bevares, det, som ministeren her foreslår, er selvfølgelig et lille skridt, et trippe-skridt, meget, meget bagatelagtigt, hvor der var tale om et behov for at tage et kæmpeskridt fremad i stedet; for så om man skal le eller græde over, at man på dette område kommer med et forslag af den karakter, der her fremsættes, kan det være lidt svært at sige.

Jeg ved godt, at forslaget også indeholder andre elementer end det, der vedrører selve arbejdsgiverens pligt til at betale for en arbejdskraft, som han ikke modtager, nemlig problemerne om halvårige reguleringer og problemerne i forbindelse med, om man kan få sygeforsikringer noget længere frem i tiden for

selvstændige. Men selv om det i sig selv er store og væsentlige problemer, er det dog trods alt kun småting sammenlignet med de kæmpeskatastrofer, som affødes i det danske samfund, så længe vi opretholder noget, som ligner denne 5 ugers regel.

Derfor må vi så afgjort ved udvalgets behandling af dette forslag koncentrere os om arbejdsgiverens pligt til at betale i 5 uger for den arbejdskraft, han ikke aftager, og forsøge at få så mange forbedringer ind som muligt. For hver forbedring, vi kan få, kan vi dog nedbringe arbejdsløshedstallet med nogle stykker, og det er en meget, meget væsentlig opgave – det kan vi vist alle sammen være enige om – at se at få denne arbejdsløshed udryddet. Derfor, lad os gå til udvalgsarbejdet for at koncentrere os om det væsentlige, nemlig at få forbedret på det, ministeren kalder punkt 2 i sit lovforslag.

Holm (V):

Venstre har længe været talsmand for to af de tre foreslåede ændringer i lov om dagpenge ved sygdom og fødsel. Senest har vi i valgkampen peget på de uheldige virkninger for beskæftigelsen af arbejdsgiverens pligt til at betale 5 ugers sygeløn, hvis en nyansat bliver syg efter blot 40 timers beskæftigelse. Den gældende bestemmelse betyder uden tvivl, at mange arbejdsgivere vægrer sig ved at antage folk, fordi de med den korte frist løber ind i en helt uberegnelig risiko for at skulle betale sygedagpenge. Venstre ser derfor positivt på en forlængelse af denne frist fra 1 uge til 3 uger for arbejdsgivere med en lønsum på indtil 1.324.000 kr.

Jeg skal opfordre ministeren til at følge forslagens virkninger for beskæftigelsen, så vi eventuelt kan få en belysning af forholdet mellem beskæftigelsen og arbejdsgivernes frygt for den uberegnelige risiko.

Venstre ser ligeledes positivt på ophævelsen af aldersgrænsen for den frivillige forsikringsordning, men vil godt pege på, at den selvstændige i højere grad bør ligestilles med de ansatte. Venstre har tidligere foreslået, at selvstændige kan oppebære sygedagpenge fra 3 ugers dagen, hvor de gældende regler er 5 uger.

Jeg vil også godt i denne forbindelse pege på misforholdet mellem ansattes barselorlov på 14 uger og de medhjælpende hustruers ret til 4 ugers dagpenge.

Vi vil godt i udvalget kigge lidt nærmere på